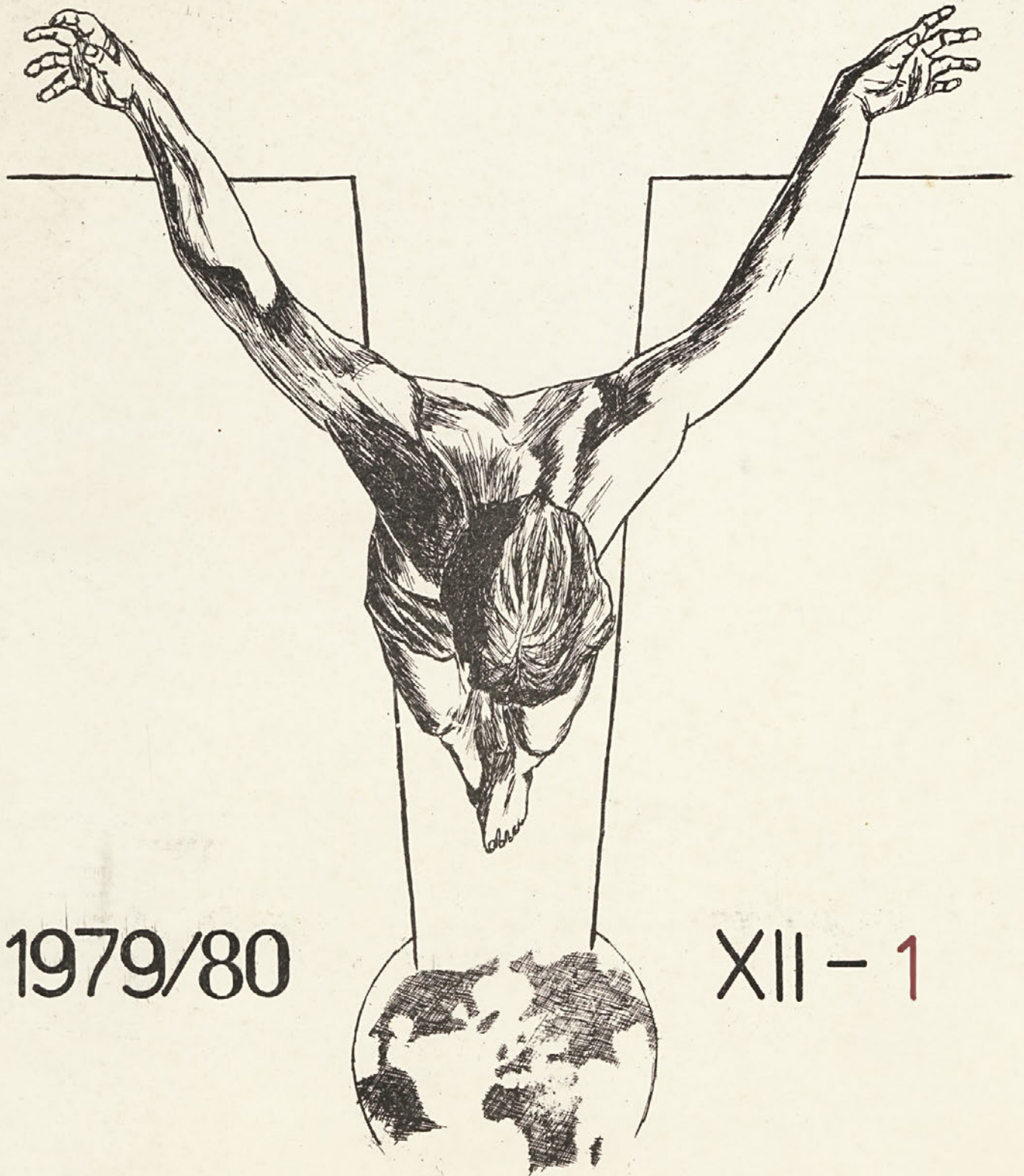
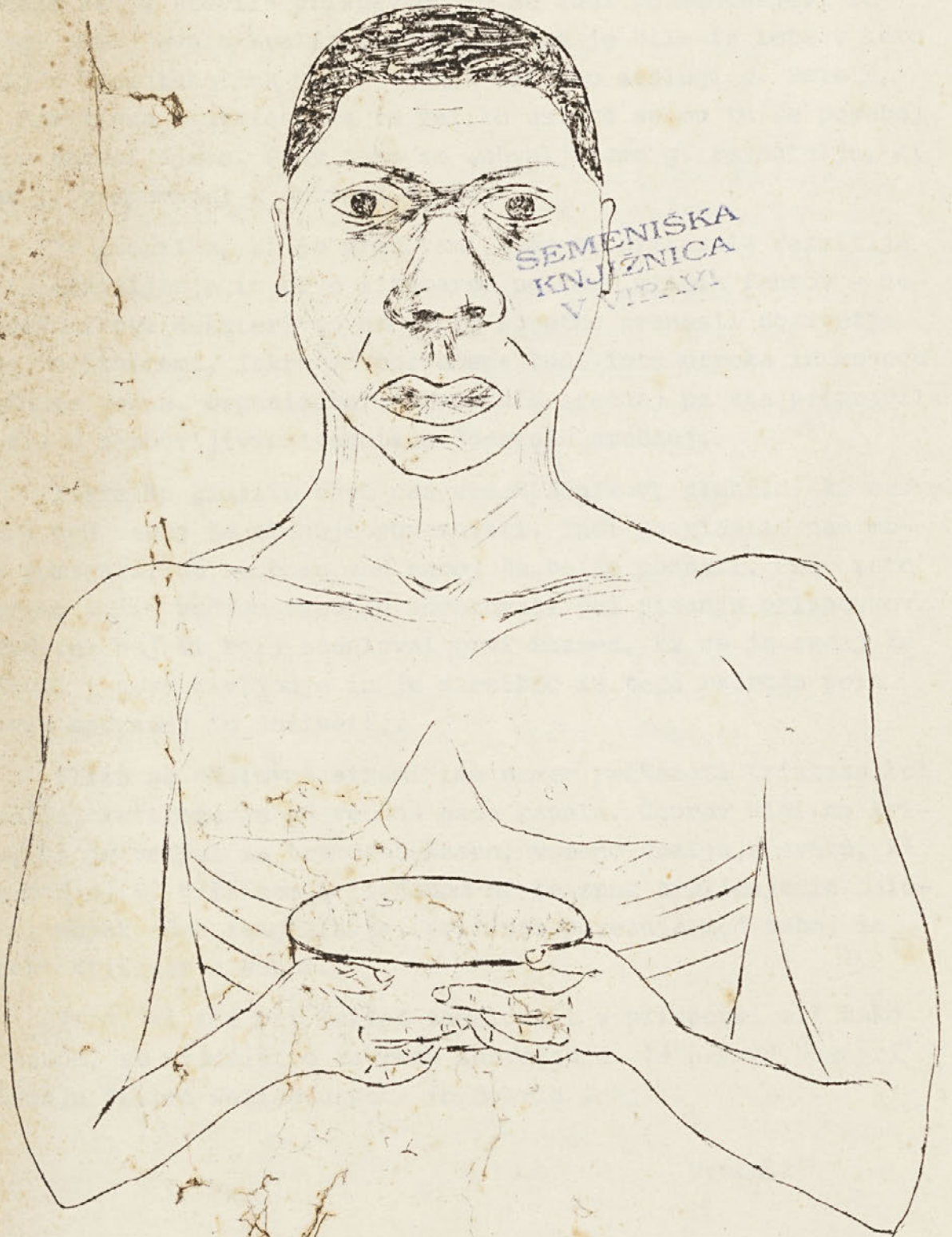

ISKRE

1979/80

XII - 1

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
VUTPANI

BESEDA UREDNIKA

Minil je že dober mesec in pol, odkar se je začela šola. Končno so dokaj zahtevna dela pri tiskanju Isker končana in pred nami je prva številka letošnjega letnika. Od prvih začetkov pred enajstimi leti so se Iskre vedno bolj izpopolnjevale. Večalo se je število prispevkov in se tudi po mentorjevi zaslugi zboljševala kvaliteta. Poleg tega je bila iz leta v leto boljša tudi tehnična plat, zadnja leta po zaslugi g. Boleta, ki nam tiska platnice. Za to veliko uslugo se mu tu še posebej lepo zahvaljujemo. Prav tako se zahvaljujemo g. ravnatelju, ki nam je pripomogel k dobremu tisku.

Ta številka, ki je pred vami, naj bi prikazala razmišljanja, doživljanja in prve literarne poskuse mladih fantov - semeniščnikov. Nekateri so na papir spretno prenesli doživetja med počitnicami. Iskre so posvečene tudi letu otroka in mesecu rožnega venca. Organizatorja športnih srečanj pa sta pripravila zapis o razburljivih trenutkih športnih srečanj.

Iskre so glasilo vseh nas semeniščnikov, glasilo, ki nas mora med seboj še trdneje povezovati. Tudi to glasilo nam mora pomagati, da se bomo med seboj še bolje poznali. Prav zato moramo v čim večjem številu sodelovati pri pisanju prispevkov. Predvsem naj bi bolj sodeloval prvi razred, ki se je sedaj že vživel v novo življenje in je marsikdo iz tega razreda poln novih spoznanj in doživetij.

Slika na naslovni strani ima namen prikazati Kristusa kot kralja, kateremu je posvečena naša kapela. Čeprav visi na križu, ki je veljal za sramotno kazen, vseeno kraljuje svetu, ki je pod njim. Križ nam kristjanom ni le znak trpljenja in žalosti, ampak znak zmagoslavja. Križ nas povezuje med seboj in preko Kristusa z Bogom.

Vsem, ki ste pri Iskrah sodelovali s prispevki ali kako drugače, se uredništvo iskreno zahvaljuje. Še naprej vam pri pisanju želimo veliko uspeha in dobrih idej.

Urednik

OB LETU OTROKA

Pred nekaj dnevi sem šel na sprehod proti Gradišču. Bil je lep, kar malo prevroč dan. Šli smo v skupini trije fantje in opazovali grozdje po vinogradih, ki je bilo že skoraj pripravljeno, da pridejo nad njega lastniki, ki so ga vse leto lepo negovali. Ta prizor me je prisilil, da sem se zbral, da nisem več begal z očmi od Nanosa do Čavna.

Po razbeljenem asfaltu, ki je žgal skozi obuvalo, smo se približali vzgojnemu zavodu, kjer so mladi fantje in dekleta, ki so telesno ali celo duševno prizadeti. Sedeli so na vozičkih, kot polži v svojih hišicah in nekateri bolj drugi manj žalostnih obrazov gledali skozi visoko mrežasto ograjo, ki jih ločuje od zdravega sveta. Zasmilili so se mi. Vprašal sem se, kdo je temu kriv? Ali sem mogoče že kaj naredil za te uboge in usmiljenja potrebne otroke, ki so ljudje kakor jaz, ti, mi ...? Kolikokrat sem že šel mimo, jim nisem privoščil pogleda, prijaznega nasmeha, mogoče nisem opazil niti stavbe, kaj šele ljudi, ki trpijo v njej?

Letos bo 20. novembra poteklo trideset let, kar so leta 1959 v Združenih narodih proglasili pravice otroka. Zato je generalna skupščina OZN sklenila, naj bo letošnje leto leto otroka. Združeni narodi pozivajo vse narode, naj letos mislijo na otroke, se zanje zanimajo, posebno na najmlajše, na njihov telesni in duševni razvoj, na dobro počutje in srečno pihodnost. Papež Pavel VI. se je tej zamisli z vsem srcem pridružil in pozval katoličane vsega sveta, naj to veliko zadevo vključimo v svojo molitev. Skupini družin, ki so ga s svojimi otroki obiskale 4. februarja 1978, je govoril o grozotah vojn, uničevanju družin in je ob tej priložnosti izrekel znamenite besede: "Dol z vojno, dol z nasiljem! Živel mir!" Končal pa je z besedami: "Gradite boljši svet za današnje in bodoče otroke!"

Kristjani vemo, da je Jezus rekel: "Pustite male k meni priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo." Vsak otrok v osnovni šoli je že poučen, da so na svetu revni in bogati ljudje,

torej da obstaja zaostali in nerazviti svet, na drugi strani pa razviti, velikokrat zaprt sam vase.

Mladina, med katero spadamo tudi mi v naši deželi, imamo vsega dovolj, včasih celo preveč. Res je tudi, da se premalo poznamo. Našel bi se mogoče tudi med nami kdo, ki je potreben pomoči: otroci po bolnicah za duševne in telesne bolezni. Seveda mi, zadovoljni in vsega siti občani, niti teh ne vidimo, kaj šele otrok, ki trpijo pomanjkanje najosnovnejših življenjskih potreb, kakršne so v Indiji, Zambiji, na Madagaskarju, v Južni Ameriki ... Kaj smo naredili za te otroke v tem letu, ko ga je preteklo že dolgih devet mesecev? Smo v deželi, ki nam pomaga, da živimo brez večjih težav. Obmetavamo se s kosi kruha, naši bratje pa se borijo za skodelico riža. Kadar potrebujejo pomoč naši bratje, smo naenkrat tudi mi reveži, in "nimamo" sredstev, s katerimi bi napolnili lačna usta in oblekli gola telesa. Sicer se pa hvalimo, da smo med najbolj razvitimi deželami, a hkrati ne vidimo niti v naši sredi ljudi, ki so potrebni pomoči.

Ne moremo reči, da ni najti človeka, ki ne bi hotel pomagati. Zgled so nam misijonarji, ki za ceno velikih žrtev pomagajo ljudem ne^{le}na verskem področju, ampak v veliki meri tudi pri izboljšanju življenjskih razmer. Veliko je tudi laikov, ki se odločajo za pomoč svojim bratom in gredo v misijone kot zdravniki, arhitekti, ... Zbirajo prispevke za lačne otroke v sklad za dobre namene. Poznamo tudi družbo sv. Detinstva za pospeševanje misijonske zavesti pri otrocih. Družbo je ustanovil francoski škof Forbin - Janson leta 1842. Danes je ta družba razširjena v osemdesetih deželah. Njena zamisel je, naj otroci rešujejo otroke, krščanski nekrščanske. Gre za otroke do štirinajstega leta, ki se zanimajo za svoje tovariše na Japonskem, v Indiji, Zambiji ... Z njimi se dopisujejo po misijonarjih, ki delujejo v teh deželah. Premožnejši pomagajo revnejšim s prihranki in tako podpirajo bolne, ostarele, slaboumne, preganjane. Sv. Detinstvo gradi šole in pošilja učitelje. Otroci nerazvitih dežel so veseli, da se lahko dopisujejo z našimi. Ljubezen med otroci pripravlja svetovno bratstvo med ljudmi vsega sveta.

Nesmiselna je torej vojna in preganjanje, ki povzroča lakoto v svetu. Ko bi vsak, ki začinja vojno pomislil na svojega bližnjega, ki še strada in ne ve zjutraj, kaj bo jedel zvečer! Nemalo otrokom vojna prepreči pot do izobraževanja, poruši jim šole, razdre življenske načrte in vzame svobodo. Drugo veliko zlo povzročajo ljudje, ki jemljejo življenja še nerojenim otrokom. Otrok je svetu potreben!

Kastelic Drago

M A T E R I

Videl sem sonce,
luno in zvezde,
najlepše cvetlice
in bisere zemlje.

Slišal sem pesmi,
zvok melodije,
zven simfonije,
drhteče srce.

Čutil sem
dneva lepoto,
čutil trpljenje
mladih oči.

Mnogo je lepih,
vabljivih stvari,
a eno je, mati,
tvoje ljubeče srce.

Iskra Dario

VPRAŠANJE

Hodim sem in tja
in preišlujem,
kaj želim,
čemu živim.

To težko zame je vprašanje,
ne vem, kako bi odgovoril.
Najbolje bilo bi,
da vprašanje bi molčalo.

Krapež Martin

ŠČEPEC SREČE

Ščepec sreče,
veter šepeče,
listje šumi
- srečen si!

Ščepec sreče -
- večnost teče,
a večnost se spet
v trenutek zgubi.

J. J.

‡ Zvečer, ko svet utihne,
začutim, da nisem tisto,
kar hočem biti.

‡ Zvečer spoznam pretekli dan
in sebe.

ZDRAVA MARIJA

Zgodba o tistih jagodah, ki so pet krat po deset nanižane na vrvici. Kot otroku so mi te jagode predstavljale sivi dolgčas. Sploh nisem razumel starih ženic, ki so prav to molitev tako rade opravljale. Še bolj sem se čudil tistim mladim, ki so molili rožni venec. Sam tega nisem zmožel.

Tudi pozneje, ko sem odraščal in sem se trudil, da bi molil rožni venec, mi to ni šlo. Vedno sem bil med molitvijo raztresen. Molitev rožnega venca v skupini mi je še šla, a težje je bilo tako skupino dobiti. S takšnim mnenjem o rožnem vencu sem vstopil v semenišče, pa se mi mnenje o rožnem vencu tudi tu ni spremenilo.

* * *

Kje se je torej začel premik? V tovarni, ob kletvini.

Delavci, s katerimi sem delal, so bili večinoma preprosti ljudje. Dan za dnem so delali na svojem mestu. Velikokrat so bili nejevoljni zaradi dela, sodelavcev, upravljalcev. Takrat se je začelo tisto grozno: na dan so prihajale besede, ki jih ni v nobeni izdaji Slovenskega pravopisa. Najbolj so me prizadele tiste, ki so sramotile Marijo.

Nekega dne sem bil nameščen na delo ob tekočem traku. Bil sem sam. Kar na lepem se je trak ustavil. Pokvaril se je. Delavec, ki ga je upravljal je začel kleti. Groza! Njegove besede so me pretresle. Grozno je preklinjal Boga, toda še hujše Marijo. Ta kletev je bila zame nova, saj jo je delavec sproti sestavljal. Toda kaj sem mogel. Sedel sem. Začel sem razmišljati, kako jaz spoštujem Marijo. Misel mi je obstala ob rožnem vencu. Sram me je postalo, ker sem spoznal, da tudi sam premalo častim in spoštujem božjo Mater.

Iz navdušenja sem hotel to takoj popraviti: začel sem moliti rožni venec. Kakšen občutek te spremlja, ko moliš sredi sivega betona, trdega železa, nadležne pare, v umazani vodi in

veliki vročini! To je bil moj prvi doživeti rožni venec.

Znova in znova sem pozdravljal sveto Devico, a z drugačnimi besedami, kot pred nekaj trenutki delavec. Ovedel sem se, da pozdravljam Mater božjo z istimi besedami kot nekoč angel Gabrijel. Ob vsakem pozdravu sem se zavedel svoje majhnosti in jo prosil pomoči "za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri."

* * *

Dobil sem v roke knjigo Alojza Rebule "Divji golob". Že ob prvih poglavjih sem bil navdušen. S posebnim veseljem sem prebiral tiste vrstice, v katerih opisuje molitev rožnega venca na trasi železniške proge v Bosni, kako je izgubil rožni venec in ga je dobil komandir ... "Požrl" sem knjigo in bil sem za drugo spoznanje o rožnem vencu bogatejši.

* * *

V sosednji vasi prebiva moja stara mama. Ker je že starejša, je ponavadi vedno kdo pri njej. Teta je odšla na dopust in prišla je vrsta name. Nič kaj prijetno opravilo. Tolažil sem se pač s tem, da se bom v obilici knjig, ki jih premore knjižnica stare mame, že kako znašel.

Povečerjal sem. Ker sem videl, da ni zanimivega programa na televiziji, sem hotel po knjigo in spat.

Toda stara mama je bila hitrejša. Predlagala je rožni venec. Soglašal sem. Z žebnja sem snel oguljen molek in začel moliti. Odmolila sva. Ob tej globoki molitvi sem se tretjič približal rožnemu vencu.

Žena, ki ji je življenje zarisalo globoke gube v obraz, ki ji je posrebrilo lase, ji ukrivilo hrbtenico, je nadaljevala:

"Vedno smo molili rožni venec. Ko sem bila majhna, smo ga molili v družini. Ta običaj sem odnesla za doto tudi v svojo družino. Spominjam se, da smo se med vojno še s posebnim zaupanjem zatekali k Mariji v varstvo.

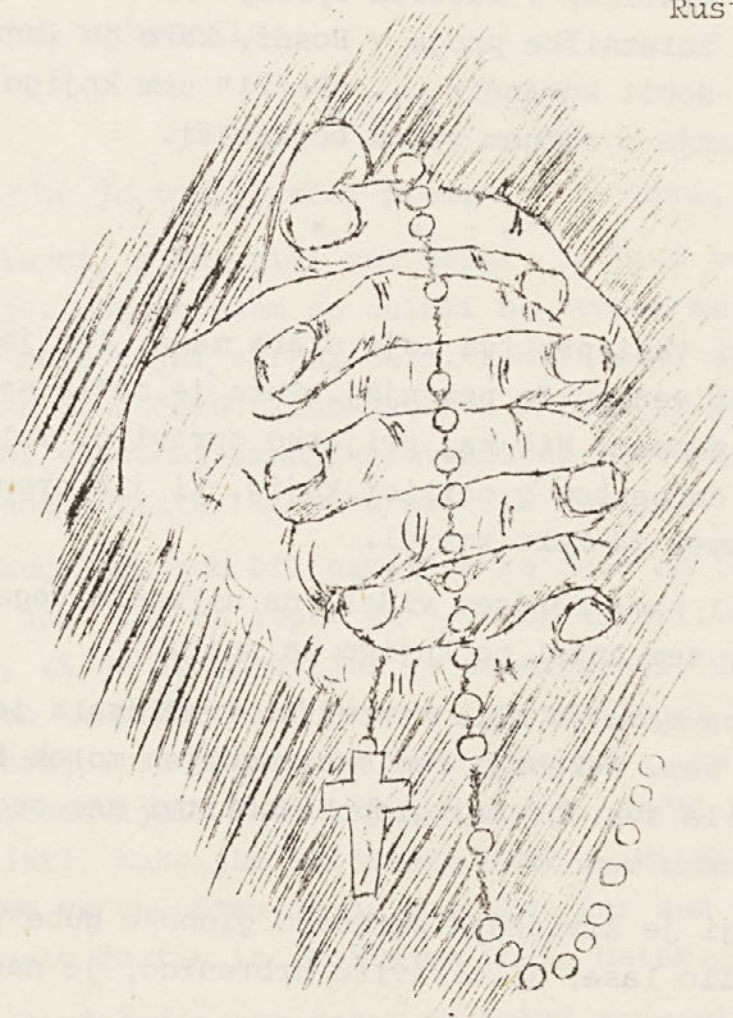
Sama sem bila z otroki doma, ker so moža odpeljali v Nemčijo. Večerilo se je. V vas so prišli partizani. Zvečer so prespali po hišah. Tudi pri nas so bili. Kot vsak večer smo , tudi takrat molili rožni venec in partizani so molili z nami.

Ljubezen do Marije sem hotela vcepiti tudi svojim otrokom. Ko je bil starejši sin pri vojaki, sem mu tja poslala rožni venec, da ne bi pozabil te lepe molitve, te velike opore."

Zaključila je svojo pripoved. Bil sem srečen, ker sem končno z velikim zaupanjem molil:

"Kraljica rožnega venca prosi za nas!"

Rustja Božidar

* * * * *

O, rožni venec, čudež božje tehnike, nebeški telefon. Po njem se pogovarjava z Bogom - in veliko si imava povedati.

Emilijan Cevc

TAKŠNI SMO

Hodimo po cesti,
ne vidimo nikogar.
Življenje teče mimo nas
in kakor v sanjah stopamo
skozi svet, ker moramo

Posije sonce včasih nam toplejše,
nebo bolj modro, bolj sveža zemlja,
svetlejši dnevi so, noči bolj zvezdnate.
In ko tako spet stopamo po cesti,
so vsi ljudje nam bratje, sestre.

J. J.

MOJA PESEM

Pesem.

Krik svobode,
trepetanje mene.

Pesem.

Krik smrti.

Pesem.

Iskra Dario

* * * * *

Pesem ni občutje, temveč spoznanje.

Rilke

SREČANJE Z GORAMI

Bilo je hladno julijsko jutro. Tu pa tam so še padale debele kaplje z mokrega drevja in se razbijale na tleh. S prijateljem Jožetom sva zgodaj zjutraj stala pred hišo in prisluškovala oddaljenemu grmenju. Že nekaj tednov smo sanjarili o planinarjenju. Tako smo se dogovorili ravno za tisto soboto, ko je pri nas deževalo.

Namesto da bi se nas zbralo v Novi Gorici vsaj pet, sva sedela na avtobusu za Kobarid le dva. Še so priletavale kaplje, a upala sva na lepo vreme. V Kobaridu se nama je pridružil mlad fant - Boris Likar, ki je treniral in si nabiral kondicijo za bližajoči se vzpon na Mont Blanc. Med potjo nama je pripovedoval, da namerava naslednji dan na Jalovec, čez teden dni na Grossglockner in končno na Mont Blanc. Hojo po cesti do Drežnice nam je prihranila neka stoenka, ki smo ji bili še kako hvaležni. Zagnali smo se po stezi, ki se je vedno bolj dvigala. Krn se nam je bleščal v jutranjem soncu, ves osvetljen, kot oltar, in nas kar vabil k sebi.

Izbrali smo si Drežniško smer, ki je res nekoliko strma, a vsaj zame bolj privlačna kot pot na Triglav. Poleg drugega je pravi užitek za tiste, ki radi plezamo po klinih in vrveh, ki jih na tej poti ne manjka. Vse bolj mi je vzbujala pozornost procesija malih črnih močeradov. Tudi ti so lezli navzgor. Na desetine se jih je gnalo proti vrhu. Vse više smo se vzpenjali po dobro markirani stezi. Tu in tam so se vili potočki, ki se pojavijo po dežju. V blatu so bile vidne stopinje nekoga, ki je že pred nami ubiral pot proti vrhu.

Kljubovali smo strmini, stenam in soncu, a lakoti nismo mogli. Tako je zavijalo po trebuhu, da ni bilo kaj, ko seči po malici. Zalivali smo kar z mrzlo vodo, ki smo jo natočili ob potoku nad Drežnico. Po tem odmoru smo nadaljevali pot in po dolgem času le prišli na rob, od koder smo zagledali kočo, skoraj vso zavito v meglo. Čakalo nas je še malo truda po

vijugasti stezi, preden smo lahko stopili čez prag koč. Na mizi nas je že čakal vroč čaj, ki ga je zavrel dobri oskrbnik. Seveda smo čaj ohladili s "kačjo slino". Pojedli smo nekaj toplega, se odžejali in si ogledali okolico. Megla se je namreč dvignila, tako da je bilo nekaj časa povsem jasno. Najin kamerad naju je kmalu zapustil in se vrnil v Drežnico. Žigosala sva si še knjižice in jo ubrala na Komno.

Pot do Krnskega jezera je kar izginjala za nama. Počenišla sva in drsela po ledeni površini do Krnskega jezera. Od daleč se je slišalo grmenje, potegnil je vetrič in vzvalovil bleščečo se vodo. Pozdravila sva nekega pastirja, ki je iskal pobegle oziroma izgubljene ovce. Rad nama je dal obilo nasvetov in razlag, kako naj se orjentirava glede vremena. Zaželela sva mu srečno pot in odšla. Občudovala sva prosojno jezero in ribe, ki so se poganjale za drobtinicami kruha.

Bo morda tudi to jezero kdaj tako onesnaženo kot so naše vode? Morda. Mi smo tisti, ki odločamo, ali bo to jezero in druga gorska jezera kraj bleščeče lepote, čistosti, ali umazanih, na vodi se pozibavajočih pen...

Pot se je vlekla navkreber in naju vodila k cilju. Srečevala sva skupine in skupinice in jim veselo odzdravljala.

"Uh, koliko še imate do cilja!" sva si mislila, čeprav še zase nisva vedela, koliko časa bova hodila. Slednjič se nama je le prikazal dom na Komni. Pospešila sva korak, saj sva komaj čakala, da se usedeva za mizo.

Naročil sem pijače. Ne vem, ali sem bil tako neroden ali tako žejen, da sem, ko sem se obrnil, pahnil z mize dva kozarca. Zardel sem in hotel plačati storjeno škodo, a natakarica je bila tako uvidevna, da še slišati ni hotela o plačilu. No ja, zgodi se ...

Odpravila sva se proti sedmerim Triglavskim jezerom. Precej dolgočasna pot nama je postala zelo zanimiva, ko sva ugotovila, da sva pošteno zgrešila. Po pol ure hoje, sva namreč prišla k istemu studencu. Noč je vse hitreje legala, zato sva morala pohiteti. Kmalu sva našla pravo stezo. Ob osmih trideset zvečer sva prispela do koč. V koči je bilo vse polno

planincev in planink. Komaj sva našla nekaj prostora, da sva pojedla. Po večerji sva se priključila neki skupini in prepevali smo do zgodnjega jutra. Da, to so nepozabni trenutki, nepozabna srečanja, doživetja, ki ostanejo.

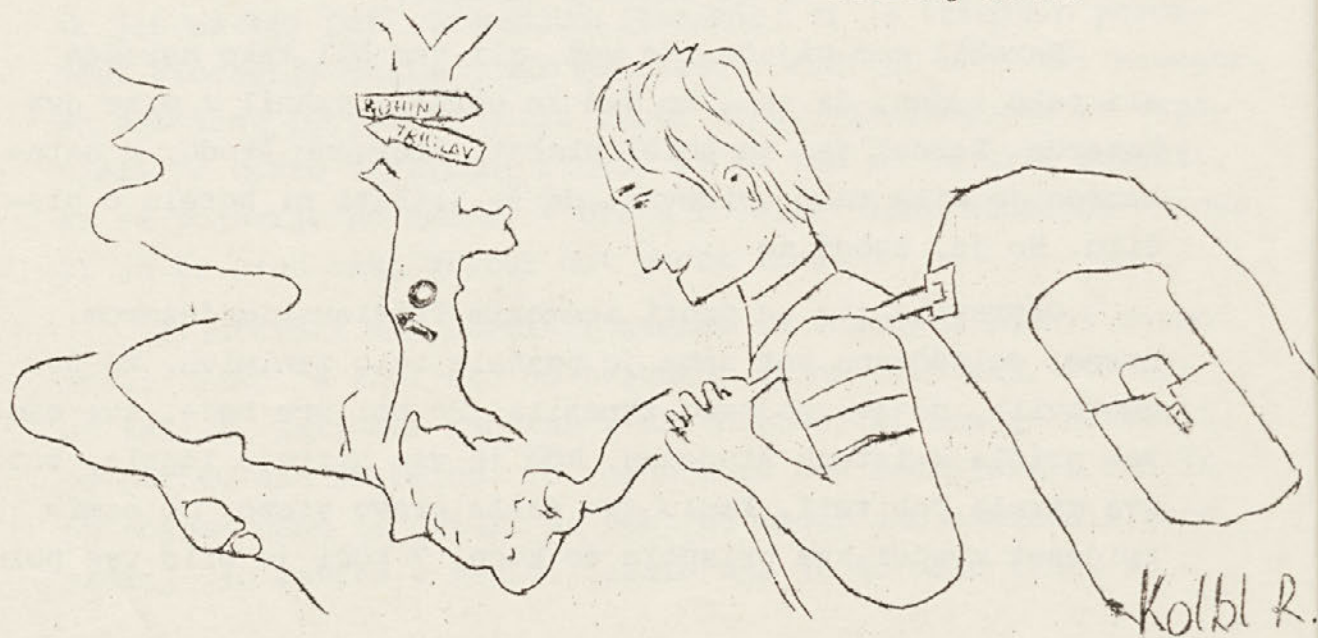
Naslednje jutro sva se odpravila na Tičarico. Hladen vetrič nama je rezal v obraz in osolzil oči. Čudovito se je jasnilo in sonce je že obsijalo vrh Tičarice. Prej še pomislil nisem, zakaj se ta gora imenuje Tičarica, sedaj pa mislim, da zato, ker je tam izredno veliko ptic. Res so številne ptice letale pod nebom in po svoje pele. Ko sva prišla na vrh, se nama je odprl lep razgled po sosednjih in oddaljenih vrhovih, ki so se, s snegom pokriti, bleščali v jutranjem soncu. V tem čudovitem svetu sva pozajtrkovala. Jed nama je bolj teknila kot v hotelu. Prisluhnila sva pastirjem, ki so se daleč od naju klicali, si žvižgali in peli.

Nazaj h koči! Tam se še malo ustaviva, potem pa čez Komarčo k slapu Savice.

Pri slapu Savice sva dobila avtostop do Bleda. Ker sva imela več kot uro časa do vlaka, sva se šla še malo osvežit v kopališče. Ob uri sva zapustila kopališče, številne kopalce in se odpravila na vlak za Novo Gorico.

Končno doma! Zaželel sem si le še tople juhe in sveže postelje. Počitnice so za nami, spomini so ostali.

Štokelj Ciril

STRŽIŠČE

Bil sem že ves moker od potu, a sem še pospešil korak. Cesta je strma, da avtomobili komaj sopihajo po njej. Prečni leseni pragi skrbijo, da voda ne odnese ceste v Baško grapo. Grem hitro, da drugega razen ceste in črne prsti visoko nad seboj sploh ne opazim. Še bolj pa me vleče, ko pridem okrog ovinka in kot na dlani ugledam lepo vasico Stržišče. Pogled mi obstane na župnišču in na lepi cerkvici. Le slutim, koliko življenja je pod dvema krovoma. Bojim se, da bom prepozen. V mislih sestavljam opravičilo. Saj imam opravičljive vzroke: šele danes zjutraj sem izvedel, da lahko grem, in če sem tri ure čakal na vlak, nisem sam kriv.

Čeprav sem se bal, da me ne bodo sprejeli, sem šel neugnano naprej. Težak nahrbtnik mi sploh ni bil ovira. Z občutkom sreče sem šel skozi vas, kjer so me spremljali pogledi prijaznih ljudi. Končno sem prišel skozi vas in na hribčku pred mano je bil cilj. Še hitreje sem se pognal po stezici proti župnišču. Tam sem padel v prijzno družbo, zbrano na dvorišču. Od napetosti in navdušenja sem mogel iztisniti skozi zobe le skromen "živijo". Takoj so me začeli spraševati, kdo sem, in tako naprej. Občutil sem, da me toplo sprejemajo. Povedal sem jim, da imam nekje v skupini prijatelja. Rekli so mi: "Mi vsi smo si prijatelji". Vesel sem bil, da sem prišel v tako družbo. Bal sem se, da me bo voditelj duhovnih vaj poslal nazaj, ker sem zamudil cel dan. Med malico pa je sam Vinko prišel k meni, in me še uradno sprejel v družbo, kjer sem bil sicer že sprejet.

Tedaj se je začelo. Po malici je bilo na vrsti delo po skupinah. Postavljen sem bil v skupino samih nepoznanih. Predstavil sem se. Videl sem, kako odprto me sprejemajo. Čutil sem, da me ne ocenjujejo, kakor jaz ponavadi ocenim človeka, s katerim imam opravka. Sprejeli so me takega kot sem: "Naš je in postavljen nam je za znamenje." Pogovarjali smo se, razpravljali,

risali, pisali in se tako pripravljali na mašo. Pri maši smo darovali spoznanja tistega dne.

"Srečanje" je težnja našega življenja. Kristus nas spodbuja k srečevanju vsakega posameznika s skupino in skupine s posameznikom. Mislím, da je podobno kot jaz vsak doživljal takega Kristusa. To nam je omogočil že sam kraj visoko nad gorami. Ko je sonce zjutraj vzhajalo nad nami in smo molili hvalnice, sem čutil, kako je Kristus med nami, nam pomaga in nas spodbuja. Čutil sem, kako je v meni, v somolilcu - isti Kristus.

Janez

LEP JE BOG

Lep je Bog, ki ustvaril je vse,
zato je lepo morjé, so lepe goré.
Tja, kjer je svetišče njegove lepote,
srce mi želi, duh po njem hrepeni.

Tja, kjer v jutranji zarji
sonce mu gôre zlati,
tja, kjer veter rahlo vrši,
kjer pode se divji viharji,
kjer sneg mu odeva vrhé,
tja si želim, da lepo bilo bi še moje srce.

Božidar

* * * * *

A jutri pojdem na goro, naj se oči mi napojijo. višin, daljin,-
da z bleskom tem nasproti pojdem hudim dnem.

(Oton Župančič)

BILO JE V PRETEKLOSTI

Peli so Ti pesmi
in iskali Tvojo sled.

A jaz,
jaz sem bil miren,
in Te nisem iskal.

Slavili so Te
in umirali za Te.

A jaz,
jaz sem bil slep
in ravnodušen do Te.

Veseli so bili,
v dlaneh so imeli srce.

A jaz,
jaz sem bil hladen,
Te nisem poznal.

Oni so živeli v Luči
in niso poznali temne noči.

A jaz,
jaz sem živel v temi
in želel si preteklil Jni.

To bilo je nekoč,
ko sem bil še otrok.

Iskra Dario

ČRN ALI BEL - OTROK JE VENDARLE ČLOVEK

Bil je že večer, ko sem hodil po glavni ulici nekega mesta. Na pločniku je bilo vse polno ljudi, ki so se prerivali sem in tja. Vsak je hitel dalje, se prerival in mislil le na to, kako bi čimprej prišel do svojega cilja. Ko sem takole hitel mimo obrazov, sem se kljub veliki množici počutil osamljenega.

Hodil sem hitro, ker se mi je mudilo. Premišljeval sem, kaj vse moram kupiti. Ustavila me je okrogla rdeča luč in to ravno, ko sem hotel čez cesto. Ni mi ostalo drugega kot čakati.

Šele tedaj sem se začel malo bolj razgledovati po okolici. Pred menoj je drvela neprekinjena reka avtomobilov. Stal sem na pločniku sredi neznosnega hrupa in izpušnih plinov ter čakal. Tedaj je prišla mimo mamica s kaki dve leti starim dekletcem, ki ga je držala v naročju, tako da je mala lahko gledala preko njenih ramen. Videlo se ji je, da je že vajena avtomobilskega hrupa, saj se za avtomobile še zmenila ni. Opazovala je ljudi, ki so hodili mimo, gledala v izložbeno okno in mamino venomer nekaj spraševala. Iz neznosnega hrupa avtomobilov sem od časa do časa zaslišal nežni glasek: "Mama, kaj je to? pa tisto?" In čez nekaj časa spet: "Maamaaa, zakaj je ... ?" In tako je govorila, spraševala in se presedala v maminem naročju zdaj sem, zdaj tja. Skrivala je drobni ročiči v debelo jopico in nenehno stegovala vrat, da bi čim več videla. Velike modre oči so neprenehoma begale sem ter tja in opazovale vse, kar so mogle doseči.

Nisem več videl drugega kot le droben smehljajoči se obrazek. Opazila je, da jo gledam. Pogledala me je z začudenimi očmi. Nasmehnil sem se ji, ona pa se je sramežljivo skrila za mamina ramena, tako da je nisem več videl. Minilo je le nekaj trenutkov, pa je njena glavica že bila na prejšnjem mestu in zvedavo opazovala moža, ki je prišel mimo. Stopal je ravno in

gledal samo naprej. Ni je opazil, kot je ni opazila večina drugih ljudi. Ona pa je opazila vse dogajanje okrog sebe in si vsako stvar po svoje razlagala. Kjer ni našla pravega odgovora je vprašala mamo. Vedeti je hotela vse, prav vse: "Kam gle ta stlic? Zakaj ne glemo naplej? Zakaj goli ta lučka?" Zakaj, zakaj, zakaj ... ?

Naenkrat se je vsa nagnila preko materinih ramen in se zazrla nekam čez cesto. "Ata! Ata! Lej, mama, ata! - tam!" In je stegnila drobno ročico proti drugi strani ceste, pri tem pa venomer ponavljala: "Ata! Ata! Ata! ... "

Nekaj trenutkov pozneje se je prižgala zelena luč. In ljudje so se vsuli čez cesto. Mala je od veselja kar poskakovala in mama jo je komaj še držala v naročju. Ko sta prišli čez cesto, se je mala vrgla očetu okrog vratu. Ni ga hotela več izpustiti. Tako so vsi trije srečni šli dalje in le še nekajkrat je bilo slišati radostni otroški smeh in veselo vpraševanje, ki je vedno bolj zamiralo v avtomobilskem hrupu.

Ta prizor mi ni šel iz glave. V trgovini sem se le s težavo spomnil, kaj moram kupiti. Ko sem se vračal na avtobusno postajo, sem se spet spomnil na prejšnji prizor. Začel sem razmišljati, kaj bi namesto takega prizora doživel, če bi stopal po revni četrti kakšnega centralnoafriškega mesta. V mislih sem že bil tam.

* * *

Stopal sem po prašni, močno razrvani cesti. Namesto semaforjev in urejenih križišč le dve dve križajoči se, obe enako prašni in razriti cesti. Namesto lepih in bogato zalozenih izložb, preproste "mize" in na njih razpostavljeni najrazličnejši predmeti. Za temi "izložbami" revne hiše, to je, štiri lesene stene ometane z blatom in prekrite z zarjevelo pločevino. Pred hišami tu in tam kaka precej "zdelana" posoda za smeti ali sod, nekdam namenjen za petrolej.

Na "uličnem vogalu" so se igrali otroci. Krog njih je tekal kuštrav pes, ki je bil drugače kar lep. Otroci so sedeli v krogu in se igrali. Bili so oblečeni le toliko, da se je lahko reklo, da niso goli. Ko sem prišel mimo, so nekateri

vstali. Eni bolj, drugi manj veliki, vsi pa zelo suhi, so stali in me gledali. Trebuščke so imeli močno izbočene, rebra pa bi jim lahko že od daleč preštel. Obrazi so bili izpiti; sama kost in koža, ličnice izbočene, oči pa velike, vprašujoče in lačne ...

Stresel sem se ob misli, da to ni le moje sanjarjenje, ampak kruta resnica. Kakšna razlika med prvim in drugim prizorom! Tako prvi, kot drugi otrok, oba sta človeka, oba imata enako pravico živeti, jesti, biti oblečen, imeti očeta, mamo, topel dom ...

Bogomir

KAJ SE JE DANES Z MANO ZGODILO ?

Pozno poletni večer se spušča v zaton. Tople sapice legajo k počitku. Zraven mene že sedi gora skrbi, ki me bodo spremljale celo šolsko leto. Pred mano počiva knjiga, sredi nje pa se mi smehlja in odmika naslov: De bello Iugurthino. Po tekstu, ki čaka prevoda pa plešejo spomini počitniških dni. Rad bi podal nekaj, kar je spremenilo mene in moj značaj.

Ko sem se poslovil od semeniških klopi za dobra dva meseca, sem stopal v počitniški čas poln načrtov in idealov. Kaj kmalu sem začel iskati burnih avantur in se udeleževati fantovskih večerov. Čeprav mladostno razigran in povsod prvi, sem še vedno čutil, da nisem našel tega, kar sem iskal. Obenem sem se zavedal, da moj poklic preživlja krizo. Da bi rešil, kar se je v tem trenutku rešiti dalo, sem odšel z mladinsko skupino na romanje na Sv. goro. Toda ravno to romanje je bistveno spremenilo nadaljni potek počitnic.

V drugi polovici poti sem v potu obraza in neusmiljenega asfalta srečal Njo. To ni bil tisti običajni obraz dekleta, ki si želi ljubezni in avanture. Z nasmejanega obraza in rosno pomladnih oči je sevela ljubezen, veselje in trdo kmečko delo. Kolona utrujenih je hitela dalje in naju vedno bolj puščala zadaj. Toda za to se nisva niti zmenila. Najine besede in oči so begale po čudoviti naravi. Ni naju motilo brnenje avtomobilov, žgoči asfalt in pripekajoče sonce. Iskala sva Njega! Iskala sva Ga v preprostih cvetlicah, utrujenih od izpušnih plinov, v posušeni mogočni krošnji hrasta, iskala sva Ga drug v drugem. Toda vedno bolj sem ugotavljal, kako je njena vera globlja od moje. V njeni veri sem opazil toliko preprostosti, toliko neomajnega zaupanja. Pred njo sem se počutil tako majhnega. Zavedel sem se, kako je moja vera bolj ošabnost in prevzetnost kot vera. Počutil sem se kot pobeljen grob, ki ga pa prav počasi razdira in iz temeljev zopet gradi ta zvesta spremljevalka. Počutil sem se ponižanega pred samim seboj. Postalo mi je nerodno z njo govoriti o čemerkoli, a ni odnehala.

"Prišla" me je za roko in potegnila iz moje ošabnosti in ponosa v njen svet, tako čuden, tako lep, odet v večno lepoto -- v mir, v veselje, v ljubezen.

Ko sva se v cerkvi srečala z očmi in mislimi, sem imel občutek, da se v meni dokončno podira stari svet in gradi novi, lepši in bogatejši.

Najine počitnice in srečanja so se nato nadaljevala do prvih septembrskih dni. To so bila srečanja dekleta in fanta, ki svojo ljubezen izkazujeta Njemu, ki vse podarja.

Nikdar v življenju si nisem predstavljal, da me bo ljubiti učilo tako preprosto dekle. V tem sem začel gledati tisto običajno najstniško ljubezen, a Kristus mi je te načrte prekrižal. Njegov poseg je bil odločilen. Z veliko težavo sva se ločila in ponovno srečala. V tem trenutku pa sem ugledal pred sabo pot, s katere sem bil pred nedavnim skrenil.

Ti si mi odprla pot življenja -- Ljubezen. Hvala! Upam, da se bo ta hvala približala tvoji ponižnosti in preprostosti. Pred tabo sem stal kot učitelj, učila si ti. Pred tabo sem stal kot ponižni semeniščnik, ponižna si bila ti.

Miro Mahnič

LJUBEZEN

Ljubezen,

dih svobode,

mik lepote.

Ljubezen,

upanje.

Ljubezen,

želja srca,

odhod vsega.

Ljubezen,

upanje.

Ljubezen.

Iskra Dario

KDO JE TO ?

Ob šepetu večera,
ko luna žari,
se spominjam na Te,
ki daješ mi vse.

Poklanjaš mi jutra
tih ptičji spev,
prelepe livade,
najlepši odpev.

Spoznal bom nekoč,
kdo si ti.
Dotlej bom poslušal
stvarstva odpev.

Ljubo

PEŠČENA URA

Kakor teče pesek v peščeni uri iz posode v posodo, tako teko dnevi. Pesek teče, se presiplje nezadržno, nič ga ne more zaustaviti. Tako teko dnevi. Nič jih ne more ustaviti. Tečejo nezadržno, vztrajno, eden mine, pride drugi.

Tako so tekli tudi dnevi počitnic. Počasi, a vztrajno, nezadržno, a jaz se tega teka nisem zavedal. Nisem se hotel zavedati.

Proti koncu počitnic sem bil na morju. Tam sem dobil dobro družbo. Lepo smo se imeli. Igrali smo tenis, odbojko, plavali smo, balinali, ob večerih pa smo se pogovarjali o vsem mogočem. Kdo bi tedaj hotel misliti na dni, ki bežijo in na to, da bo kmalu začela šola? Zakaj bi se utesnjevali z mislijo na šolo? Raje smo sproščeno živeli za sedanjost.

Toda dnevi so neusmiljeno minevali. Niso gledali na naše dobro počutje, ne na to, da bi bili radi še skupaj. Neusmiljeno so bežali po svoji začrtani poti. In tako je prišel dan, ko smo se morali ločiti od družbe, od morja. Bolečina slovesa je napolnila naša srca, žalost se je prikradla v nas.

Prišel sem domov in stvarnost me je prisilila, da sem začel misliti tudi naprej. Treba je bilo misliti na šolo in se nanjo pripraviti. Dnevi so bili neusmiljeni. Niso gledali na to, da bi rad še užival počitnice, da bi rad bil še doma. Neusmiljeno so bežali po svoji začrtani poti.

Tako je prišel dan, ko sem se moral posloviti od počitnic, ločiti od doma. Bolečina slovesa me je navdala in žalost me je napolnila. Nisem pustil, da bi me žalost premagala. Solzam nisem pustil, da bi se prikradle v oči.

Od domačih sem se poslovil vedrega obraza, z mislijo, da stopam na novo življenjsko pot, ki bo zame morda odločilna. Ob tej misli mi je postalo nekoliko tesno pri srcu. Ko sem prišel v semenišče, me je prevzelo celo neko veselje. Začel sem spoznavati svoje sošolce in tako ni bilo časa, da bi bil žalosten. Toda zvečer, ko sem legel in sem bil sam s svojimi mislimi, se je tista bolečina, tista žalost zopet povrnila s tako silo, kakor bi hotela dohiteti zamujeno. S tesnobo v srcu sem se premetaval na postelji in mislil na dom, na domače in sploh na vse, kar mi je bilo ljubo. Tisto noč nisem skoraj nič spal. Tudi zjutraj sem bil še vedno zelo žalosten. Šele jutranja molitev me je malo potolažila. Toda v odmoru med molitvijo in poukom, ko nisem imel kaj delati, se je mojega srca zopet polotila žalost in domotožje.

Začel se je pouk. Med poukom sem odsotno strmел v profesorja in se trudil, da bi ga poslušal, a njegove besede so plavale mimo mojih ušes, kajti moje misli so bile doma. Naslednjo uro je prišel v razred profesor, ki sem ga dobro poznal. To uro sem se kar dobro počutil, pri naslednjih pa sem že lažje sodeloval.

Še nekaj dni me je dušila bolečina slovesa, domotožje je prevladovalo. Hodil sem okrog kot v sanjah in tudi učil sem se težko, ker so mi misli uhajale domov.

Kakor teče droben pesek v peščeni uri iz posode v posodo, tako teko tudi dnevi. Nič jih ne more ustaviti. Tečejo enakomerno in vztrajno. Eden mine, pride drugi. In tako, kot so minevali dnevi, tako je mineval v mojem srcu bolečina slovesa, domotožje, žalost. In kot so drugi dnevi prihajali, tako so z njimi prihajali mir, sreča, dobra volja, pozaba ... v moje srce.

Alojz

ŠPORTNI DAN IN ŠOLSKA SMOLA

Športni dan je za nami, a tega dne ne morem pozabiti kot katerega izmed drugih, vsakdanjih dni. Še vedno sanjarim: "Kako je bilo lepo! Škoda, da je že mimo."

Če pobrskam po spominu nekaj let nazaj, se spomnim, kako smo semeniščniki vsako leto komaj čakali trgatve. Že prvo leto, ko sem bil tukaj, nas je nekaj šlo na trgatve k nam v Velike Žablje. Tja smo se namenili tudi letos.

Najprej je bil športni dan določen za torek, 25. september, a veselje je kmalu skopnelo, ker je začelo deževati. Privršala je še burja, nastopila je prava jesen. V ponedeljek je še vedno padal dež, a upali smo na skorajšnje zboljšanje vremena in se veselili ob mislih na dogodivščine naslednjega dne. Seveda smo zato študirali za sredo... V torek ni bilo nič. Še vedno je bilo slabo vreme in mi smo s praznimi glavami sedeli v šoli. V torek popoldne smo zopet upali, da bo v sredo športni dan in smo študirali kar četrtkove šolske ure. Pa tudi tokrat smo se opekli. Ne vem zakaj, a športnega dne ni bilo. Zopet smo nepripravljeni sedeli za pulti in poslušali matematiko ... Da nas ne bi kaj presenetilo, smo v sredo začeli študirati kar za četrtek. Hvala Bogu, v četrtek je bil športni dan.

Pozabili smo na vse nevšečnosti in hoteli čim prej oditi v Žablje, seveda v vinograd na delo. Prešernega veselja, petja in smeha ni bilo ne konca ne kraja, nasprotno, smeh in veselje sta s časom še naraščala. Ornce so se hitro polnile.

Med trgatvijo nismo žvižgali, ampak nenehno pokušali grozdje, ali je zrelo ali ne. Še bolj kot to "surovo" je teknilo tisto že "prekuhano", ki ga ni manjkalo ... Nenehno je naš vrli štajerc "juckal" in pel. Lepo je bilo, a kaj, ko je sonce prehitro zlezlo za hrib in opozarjalo, da se bo treba vrniti. Sicer pa je tudi zmanjkalo "ornce".

Vse je šlo prehitro: prehitro je minil dan, prehitro so zmanjkale "ornce", prehitro, prehitro ... Pa tudi grozdje se nam je proti večeru že upiralo; tedaj bi že lahko začeli tudi žvižgati. Čas je bežal. Sedeli smo za mizo, da bi za konec še kaj pojedli, a kaj ko je bilo tako zabavno, da še jesti nismo mogli. Po semeniški navadi smo zapeli še nekaj pesmi. Še več bi jih, a nismo se mogli ujeti. Končno se je bilo treba vrniti. Kljub temu je še trajalo veselje, še smo peli in nazadnje smo doma pri večerji zapeli še prefektu Vinku za god, čeprav smo pozabili pogledati, ali je v obednici ali ne (na žalost ga ni bilo!).

Naslednji dan je bil petek, slab začetek. Kot sem že prej omenil, smo se v sredo pripravljali za četrtek in tako smo bili v petek nepripravljeni. Kaj se je zgodilo? Že prvo uro smo pri matematiki imeli smolo. Kot bomba je udarilo med nas: "Fantiči, vzemite listič papirja in pero!" Nekaj časa smo se upirali, a profesor je bil dosleden in ni nam ostalo drugega, kot da popustimo. A to še ni bilo vse. Sledilo je izpraševanje skoraj pri vsaki naslednji uri. Tisti dan je bilo vsaj 5 : 0 za profesorje.

Tako je minil športni dan. Zopet teče življenje po starem. Še si želim športnih dni!

Štokelj Ciril

* * * * *

Kadar pišem, mi je edina skrb, da jasno povem kaj mislim, in pa, da natanko do najtišje nijanse čuti za mano tisti, za kogar pišem.

(Ivan Cankar)

PRIJATELJICA

Umrla je,
kot unirajo tisoči vsak dan.
Umrla je
na čisto vsakdanji dan,
ko je veter
dvigal prah s poti,
ko je sonce svetilo,
ko ptice so pele ...
kakor vsak dan.

Umrla je
na začetku pomladi,
ko bila je cvet na veji,
ko je komaj zelenela ...
Zgubila se je v prst,
izgubila se je njena sled...

J. J.

GREH

Težka,
pekoča
je solza
padla na tla.

Vest je
postala
črna in
težka meglà.

J. J.

KAMEN OB POTI

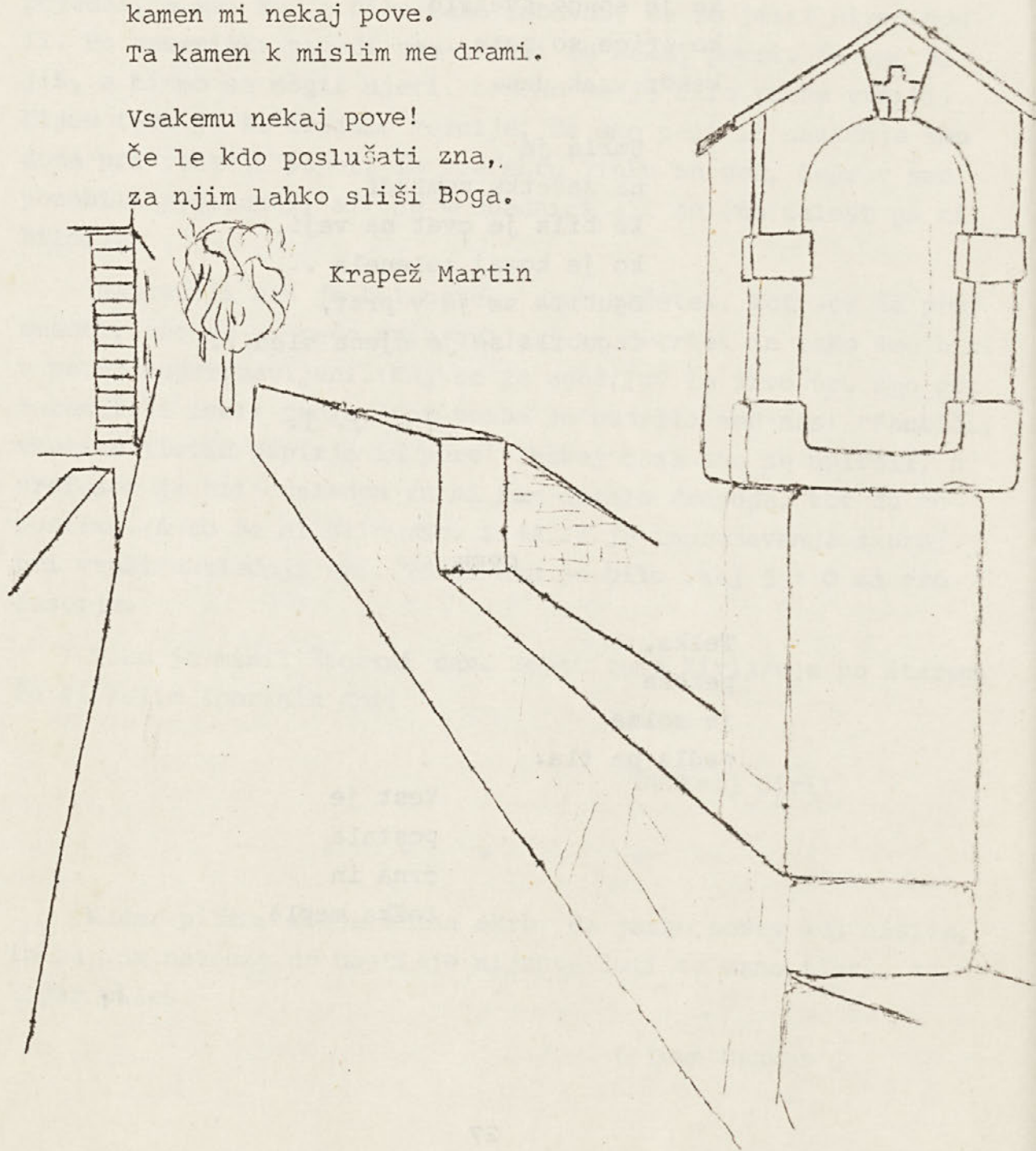
Ob poti pokonci kamen stoji.
Ljudje mu znamenje pravijo,
mimo vsak dan hitijo.

Če vprašal bi jih, kaj pomeni,
odgovor bi bil: Ne vemó!

Znova in znova ga srečam,
kamen mi nekaj pove.
Ta kamen k mislim me drami.

Vsakemu nekaj pove!
Če le kdo poslušati zna,
za njim lahko sliši Boga.

Krapež Martin

SEMENIŠKI ZASPANEC

Zvonec zvoni,
a sosed še vedno smrči.
Zbuditi ga, to je težko,
saj vemo, kako je spati sladko.

Sinoči klepetal,
davi zaspal,
prefekt opomin mu bo dal.

Že drugič zvoni,
še vedno je bos,
pred razkopano posteljo stoji.

V četrto prestavo!
Sedaj se mudi,
dirja brezglavo,
v kapelo hiti.

Šemrl Stanko

* * * * *

SEMENIŠKE CVETKE

Nogometno prvenstvo je za nami z blestečim uspehom četrtega razreda, a posledice so še vidne na zlomljenih rokah in prstih. A še in še bi lahko našteval ...

* * *

Enemu od igralcev pri nogometni tekmi ni in ni šlo. Za žogo se je boril kot lev in se valjal v prahu drugim pod nogami. Na koncu tekme pa je napadel sodnika, ker ni pomiril množice gledalcev, češ da so ga psihično uničili in zato ni mogel pokazati, kaj zna.

* * *

V šoli je vse lepše in obetajo se nam še lepši časi. To velja predvsem za tiste, ki nam ne gre matematika preveč v glavo. Profesor je namreč obljubil, da bo vsakega, ki ne bo znal, poslal za štirinajst dni domov. Fantje, spleča se.

* * *

V nekem razredu so res vsi "za" angleščino, saj vsako uro vzamejo novo lekcijo. Kdor zna pa zna! Sicer pa so v istem razredu nadarjeni tudi za francoščino, saj so v eni uri vzeli kar petdeset strani učbenika.

* * *

Moram reči, da je zadnje čase kolesarjenje v semenišču kar živahno. Fantje s svojimi "specialkami" radi izkoristijo vsaj uro telovadbe za kolesarjenje. In v tem času jim najbolj ugaja prevoziti klanec tja do Budanj, v Vrhpolje in nazaj v Vipavo. Ne vem, ali je ta pot tako zanimiva, ali pa jih tja vleče kaj drugega.

* * *

Neko noč me zbudi izreden ropot v sosednji spalnici. Po-manem si oči in prisluhnem, če ni morda potres. Nekaj jih je tekalo po spalnici in kričalo: "Primi ga!" "Udari ga!" "Pazi, da ti ne uide!" "Jaz ga ne bom!" "Ga že držim!" ... Naslednje jutro sem zvedel, da so imeli dirke z netopirjem. Ne vem, ali je tista spalnica kaj posebnega ali kaj, saj se je kmalu za tem ista pesem ponovila.

* * *

Ne smemo pozabiti, da je tudi odbojkarsko prvenstvo za nami. Ni bilo presenečanj: četrti razred je prvi ...

* * *

V nekem razredu je eden od dijakov tako navdušen nad harmonijem, da je hotel igrati že ob pol treh. Seveda ga je asistent po krajšem "prepiru" le spravil na "pravo pot". Ne vem pa, ali je tako navdušen nad harmonijem ali nad novimi profesorji harmonija?

* * *

Pri uri matematike je profesor navdušeno razlagal, da je matematika perspektivna veda bodočnost. Dijaki pa so to takoj izrabili in začeli razlagati po svoje: "Matematika je suha veja znanosti in brez perspektive."

Štokelj Ciril

MENS SANA IN CORPORE SANO

V šolskem letu 1979/80 sva si organizatorja športnega življenja v semenišču zastavila nalogo, da športno dejavnost približava čim širšemu krogu semeniščnikov, saj že nekaj let ugotavljamo, da je športna vnema na komaj zadovoljivi ravni.

Sporazumno z vodstvom semenišča smo se odločili, da najprej ustvarimo pogoje za načrtno delo s fanti, ki bi pokazali dovolj zanimanja za ta ali oni šport. V ta namen smo začeli z načrtnimi trenigi pod vodstvom organizatorjev. Za geslo smo si izbrali star latinski rek: mans sana in corpore sano. Namen našega dela je predvsem kakovostno izboljšanje športa, razen tega pa naj bi se istočasno krepil tudi čut za skupnost.

Pogoji, v katerih smo začeli, so bili vse prej kot razveseljivi. Sedaj se je stanje izboljšalo, čeprav je pomanjkanje športnih rekvizitov in kadra še vedno pereče.

V posebno olajšanje je nama pomoč tistih fantov, ki so resno in vestno začeli trenirati. Predvsem želiva ustvariti med njimi pristne človeške odnose, ki v športu še posebno ne smejo zatajiti. Pomagata nama tudi zavzeta dijaka tretjega razreda Bekš Ljubo in Planic Peter; njima bodo izkušnje koristile naslednje šolsko leto.

Namen našega športa je tudi ta, da pridobljeno znanje preizkusimo na prijateljskih tekmah z vrstniki. Naša želja je, da v medšolskih srečanjih preverjamo in dvignemo raven semeniškega športa. Uspehov seveda ne smemo pričakovati že na samem začetku, temveč šele po nekaj mesecih resnih naporov in priprav.

Želimo, da je vzdušje na treningih delavno. Le s pridobljenimi lastnostmi bomo kaj dosegli. V tej želji za uspehi ne smemo pozabiti na bistvo športa: VAŽNO JE SODELOVATI, NE ZMAGATI! Ravno nasproten učinek bi dosegli, če bi šport postal sredstvo za razdvojevanje razredov (na to nevarnost nas opozarjajo primeri iz preteklosti!). Povedati je tudi treba,

da šport ne sme postati cokla študija.

Cilj, ki sva si ga organizatorja zastavila, je tudi ta, da fantje spoznajo lepoto športa in se spoprimejo z vsemi težavami, ki spremljajo vsakogar, ki se športu posveti. Končno se zahvaliva vsem, ki so sprejeli najin načrt, kajti le s skupnimi napori bomo v bodoče lahko naredili korak naprej.

Vsi pa ostanimo zvesti modrosti: mens sana in corpore sano.

Gombač Damijan

Iskra Dario

JESENSKO PRVENSTVO V NOGOMETU

V letošnjem šolskem letu so se začela športna tekmovanja z veliko športno vnemo. Športna igrišča so bila stalno zasedena.

Najprej se je začelo semeniško prvenstvo v nogometu. Na prvenstvo so se prijavile štiri ekipe, iz vsakega razreda po ena. Prvenstvo je bilo zanimivo in tudi kvaliteta nogometa je bila na višini.

Prvenstvo je potekalo, kakor je bilo pričakovati. Prvo, pa tudi edino presenečenje je bilo na srečanju 3a : 2a, ko je ekipa drugega razreda zmagala z rezultatom 5 : 3, po zaslugi dobre igre v obrambi in spretnosti njihovega srednjega napadalca. Vse zadetke je dosegel sam po velikih napakah obrambe tretjega razreda. Tako je bilo prvenstvo praktično že odločeno. Finalna tekma med 4a in 3a je bila le formalna. Kljub temu je bila tekma razburljiva in gledalci so bodrili obe ekipi, uspele poteze posameznikov pa nagradili z aplavzom. To je bila najboljša igra prvenstva, katere glavne odlike so bile: borbenost in želja po uspehu. Na koncu je slavila zmago ekipa 4. razreda z rezultatom 2 : 1. Tako se je končalo prvenstvo s slavljem četrtega razreda v razočaranje ekipe tretjega razreda. Tudi ekipa 1. razreda se je športno borila, vendar je bila neizkušnost glavni vzrok, da niso segli više.

L e s t v i c a :	4a	3	3	0	0	22	:	3	(+19)	6	točk
	2a	3	2	0	1	12	:	12	(0)	4	točke
	3a	3	1	0	2	11	:	10	(+ 1)	2	točki
	1a	3	0	0	3	5	:	25	(-20)	0	točk

Kot strelci so se izkazali:

1. Kobal Milan	2a	9	zadetkov
Iskra Dario	4a	9	-- " --
3. Fortuna Alojz	4a	8	-- " --
4. Krapež Martin	3a	6	-- " --
5. Pasičnjek Jože	4a	5	-- " --

SEMENIŠKO PRVENSTVO V ODBOJKI

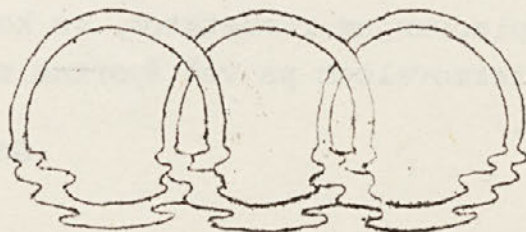
Po nogometnem prvenstvu se je začelo prvenstvo v odbojki. Prijavile so se štiri ekipe, iz vsakega razreda po ena. Posebne kvalitete ni bilo pričakovati, ker so se nekateri prvič srečali s to vrsto športa. Tekme, ki so se odigrale pred odločilno tekmo, so imele malo privlačnosti.

Boj za prvo mesto se je bil med ekipama 4. in 3. razreda. Ta tekma je bila borbeno in rezultat do konca tekme ni bil gotov. Končno je zmagala ekipa 4. razreda, ki je imela več mirnih živcev v odločilnih trenutkih. Ta uspeh je zaslužila.

L e s t v i c a :	4a	3	3	0	6	: 0	6 točk
	3a	3	2	1	4	: 2	4 točke
	2a	3	1	2	2	: 4	2 točki
	1a	3	0	3	0	: 6	0 točk

Po končanem prvenstvu sta se pomirili še ekipi A in B. Po nezanimivi in neborbeni igri je zmagala ekipa B.

Kot organizatorja svetujemo, da bi bilo treba k temu športu pristopiti bolj resno. Če namreč pride igralec na prvenstveno tekmo in ne ve niti, za kaj gre, je bolje, da ga ni. Zato svetujemo dijakom prvega in drugega razreda, naj se temu športu bolj posvetijo že pri uri telesne vzgoje. Le tako boste svoje znanje v odbojki izboljšali in prispevali k večji kvaliteti semeniške odbojke ter večji izenačenosti prvenstva.

JESENSKO PRVENSTVO V KOŠARKI

Po odbojkerskem prvenstvu se je začelo košarkarsko prvenstvo. Na to tekmovanje se je prijavilo pet ekip (iz prvega razreda dve). Končna ocena tega prvenstva je, da je bila košarka na primerni višini. Vse tekme so se odlikovale po borbenosti in želji po uspehu. Slaba točka prvenstva pa je bilo sojenje. Bilo je mnogo nespornostov in manjših preprirov, ki so se po tekmi pozabili. Kot pri odbojki se je kmalu videlo, da bo možnost za prvo mesto le med ekipama 3. in 4. razreda. Za presenečenje bi lahko poskrbela ekipa iz 2. razreda, a presenečanja ni bilo. Do odločilne tekme si je vsaka ekipa hotela povečati razliko v koših, zato je bila žrtev ekipa 1b, ki je iz tekme v tekmo doživljala čedalje večje poraze. Vendar razlika v koših ni igrala pomembne vloge.

V odločilni tekmi je bila igra dobra in tekmo je odločila igra pod koši. V tem pa je bila boljša ekipa 4. razreda in tekmo dobila z rezultatom 34 : 18. Ekipa tretjega razreda je zapuščala igrišče z žalostnimi obrazi in razočarana, saj so nastopili skorajda prepričani v zmago.

L e s t v i c a :	4a	4	4	0	297 :	81	(+216)	3 točk
	3a	4	3	1	338 :	78	(+262)	6 točk
	2a	4	2	2	144 :	147	(- 3)	4 točke
	1a	4	1	3	54 :	166	(-112)	2 točki
	1b	4	0	4	20 :	383	(-363)	0 točk

Lestvica strelcev:

1. Bekš Ljubo	200 košev
2. Iskra Dario	185 "
3. Šemrl Stanko	78 "
4. Planinc Peter	72 "
5. Robba Mirko	42 "
6. Štokelj Ciril	40 "

Vsem sodelujočim, ki so prispevali z nasveti, s pomočjo, s sojenjem, z zapisovanjem rezultatov, se kot organizatorja zahvaljujeva. Vsem tekmovalcem pa več športne sreče v spomladanskem delu prvenstva.

Gombač Damijan
Iskra Dario

ISKRE: glasilo semeniščnikov v Vipavi

Leto: XII

Številka: 1

15. X. 1979

Naslov uredništva:

Vipava 149 65271 Vipava

Ureja: Trošt Bogomir

Mentor: Otmar Črnilogar

Tipkatar: Jagodič Jerne

Trošt Bogomir

Razmnoženo v 350 izvodih

Naslovna stran in vinjete:

Gombač Damijan

Tisk: Mahnič Miro

Kastelic Drago

Skapin Aleksander

Suhovršnik Janez

Vidmar Frančišek

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
leto XII,

SKRE

Inv. št.
19069

Škofjiska gimnazija

Semenišče Vipava

19069